

Nei, den klassiske fjellvandringens tid er forbi — den som Caspari skildret som en sund, sommerlys, ozonmettet tid. Den venden aldri mere tilbake.

Men det vi har plikt til, alle vi som er glåd i norsk natur og som henter opplevelser og verdier der som ikke noe annet kan gi oss, det er hver på vår måte å arbeide for å beskytte det landet og den naturen vi er blitt benådet med mot tankeløs eller forsettlig vandalisme. Bilismen har gjort massene mobile i en ganske annen grad enn før, og masseinvasjonen i fjell og skog har gjort faren for naturødeleggelse så mye, mye større. Vi må derfor prøve å innpode den unge, ofte litt overmodige motoriserte slekt, noe av pionerens respekt for og kjærlighet til den levende og livgivende natur.

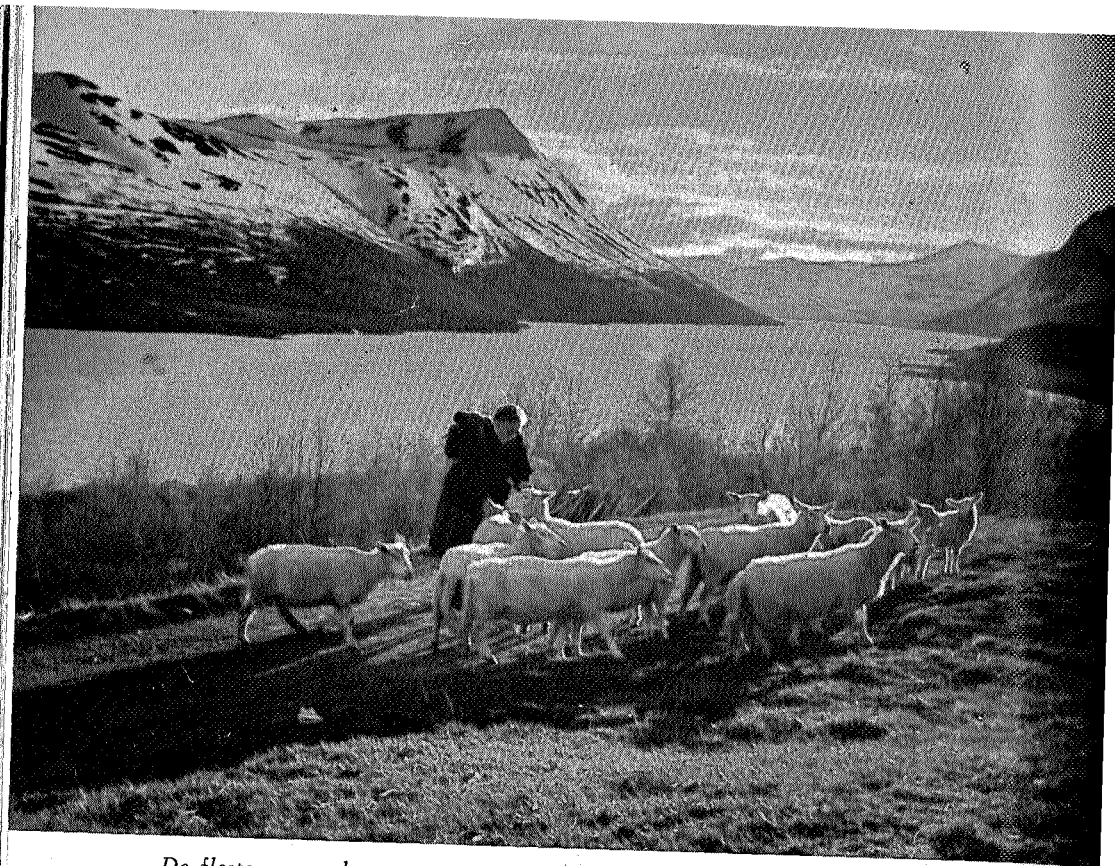
Og samtidig gjøre det klart for alle at vi er i samme båt — at den eneste praktiske politikk på dette felt er å gjøre i stand etter seg for andre slik vi vil at andre skal gjøre i stand etter seg for oss.

Hvis ikke, vil bilismens lettvinde erobring av naturherlighetene på mange måter bære nederlaget i seg selv.

ARNE
FALKANGER

Hilsen fra Gjevilvassdalen

Det er sol og sommer — en av disse velsignede dager da fjellet sier: kom, kom! Jeg sitter høyt oppe i lien og ser ut over Gjevilvatnet. Gjevilvassdalen sier jeg høyt til meg selv, for riktig å høre den vakre rytmen. Navnet skal komme av *gefa*, som betyr det givende. De gamle tenkte sikkert på det matnyttige, på fisk i vatnet, vilt i liene og rein på fjellet. Men jeg tenker på hva utsikten gir av skjønnhet — det blanke vann, de vakre lier med grønne setervoller og de stolte fjell som speiler seg i vatnet. Jeg regner ut at det er innpå femti år siden jeg første gang kom hit. Den gang hadde jeg ikke sett meget av Norges naturherligheter, men jeg husker at jeg ble betatt av den vakre natur, og når jeg nå sitter og ser ut over landskapet, finner jeg ikke store forandringer. Noen kulturbeiter har bjørkeliene måttet gi fra seg, noen kilometer ny veg er kommet til, noen private hytter og en stor turisthytte, men ellers er Gjevilvassdalen uforandret. Men de som kommer om femti år, eller la oss bare si ti år, vil de også så betingelsesløst kunne glede seg over utsikten? Og hva sier oppdalingene selv? De er med rette stolte av sin bygd og vil sikkert gjerne ta vare på dens naturherligheter. Men jeg frykter den mammon som ingeniørene kan friste med. Når de karene får bruke sine regnestaver, vil de gjøre vann om til blanke kroner, og når de kapitaliserer hver liter, blir det summer som kan friste selv trauste bønder i Oppdal over evne. Da vil ikke Gjevilvassdalen lenger være det originale, edle smykke. Da vil trollene flytte fra sin egen Trollheim, der blir ingen spillemann i fossestrykene, og huldra vil flykte

De fleste ser nordover, men

til en avkrok. Det rasjonelle menneske sier at dette er uunngåelig, men mange vil si at det er andre verdier som betyr like meget for menneskenes lykke. Det er to livssyn som tørner sammen og begge har vektige argumenter å føre i marken, men med god vilje må det være mulig å komme fram til et kompromiss.

En slik fin sommerdag innbyr dog til glede i nuet, og da alt i den fagre Gjevilvassdal i øyeblikket synes å være såre godt, lar jeg problemene ligge og går videre oppover. Snart kommer jeg inn på selve fjellplatået. Utsikten er storslått — topper nær og fjern helt ut til den blå uendelighet. Fjellplatået er dekket av grå stein som ser ut til å ha ligget her siden tidenes morgen. Ikke et menneske eller noe menneskelig verk å se i noen retning. En føler seg så liten i dette ubegrensede rom og ens egen viktighet i det daglige miljø er plutselig